

Arrest

nr. 70 710 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op X in het huwelijk met mevrouw C.B., van Ghanese nationaliteit, die in België verblijft.

1.2. Verzoeker diende op 27 september 2010 op de Belgische ambassade in Abuja een aanvraag in om een visum gezinshereniging te verkrijgen op grond van zijn huwelijk.

1.3. Op 27 april 2011 verleende de procureur des Konings te Mechelen een negatief advies aan de verwerende partij voor wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

1.4. Op 10 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van afgifte van het visum gezinshereniging. Verzoeker werd hiervan op niet nader bepaalde datum in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Op datum van 27/09/2010 werd erop basis van artikel 10,§1, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, een visumaanvraag ingediend door de heer A. W., geboren te Accra, van Ghanese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 21/08/2010 werd afgesloten met mevrouw C. B., geboren te Aflao, van Ghanese nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het BW. van toepassing is:

Het administratieve dossier bevat de volgende elementen:

Mevrouw C. verblijft sinds 2003 in België na een gezinshereniging met haar echtgenoot SIAW George.

De vrouw was vergezeld van haar 3 kinderen: K. V., K. VA en K. E.. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt een samenwonen van 4,5 jaar. Het huwelijk zelf werd op 27/03/2009 ontbonden.

Sinds 14/03/2010 woont mevrouw C. samen met B. P. en diens echtgenote A. V.

Op 21/0//2010 huwt mevrouw C. in Ghana met de aanvrager. De man is 8 jaar jonger dan zijn echtgenote, hetgeen erg ongebruikelijk is.

Volgens de voorgelegde verklaring op eer van de vader van de aanvrager zou dit het eerste huwelijk zijn voor de man. Het is niet geweten of de man kinderen heeft uit andere relaties.

Opmerkelijk is dat de geboorteakte van de man vermeldt dat de geboorte pas werd geregistreerd op 22/06/2010. Echter werd het paspoort van de man reeds afgeleverd in maart 2010. Voor de afgifte van dergelijke paspoorten is een geboorteakte vereist.

Er werden geen bewijzen van relatie voorgelegd noch van de reizen die mevrouw C. naar Ghana zou hebben gemaakte.

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Mechelen op basis van het gevoerde politieonderzoek in België verder volgende elementen toevoegt:

Mevrouw legt tegenstrijdige verklaringen af:

- zo verklaart ze dat ze de man ontmoet heeft in juli 2010 toen ze op vakantie was in Ghana om vervolgens later in het verhoor te verklaren dat ze hem al 6 jaar kent en al sinds 6 jaar een relatie heeft met hem;

- daar waar ze eerst stelt dat de vader van de man het huwelijk organiseerde, zegt ze daarna dat het huwelijk georganiseerd werd door de vader en moeder van de man om nog later te stellen dat het huwelijk tussen beide ouderparen werd geregeld;

- de vrouw verklaart aanvankelijk dat ze met haar man Engels en Tui spreekt om daarna te zeggen dat de man geen Tui spreekt en dat ze ook wel Krobo spreken. Echter is dit laatste een totaal onbekende taal in Ghana;

Volgens de vrouw vond er geen huwelijksfeest plaats, werden er geen huwelijksfoto's genomen, waren de ouders van de vrouw niet aanwezig op het huwelijk en weet de vrouw niet wie de gtuige van haar echtgenoot was.

De vrouw weet weinig of niets over haar echtgenoot: geen kennis omtrent studies, hobby's of vrienden.

De vrouw kent zelfs zijn naam niet: ze stelt dat hij W. A. noemt (ipv A. W.). De vrouw weet niet of ze een kindervens hebben. Mevrouw heeft geen enkele foto van haar echtgenoot. Verder bestaat er ook twijfel omtrent de werkelijke verblijfplaats van de vrouw: ze is ingeschreven te Mechelen, (...), waar ze een

kamer huurt in de woning van het Afrikaanse koppel B. Daar waar mevrouw verklaart dat ze steeds samen eet met het koppel en ook voor hen kookt, verklaart de heer B. dat de vrouw bijna steeds ergens anders eet en niet deelneemt aan het gezinsleven. De kamer van de vrouw blijkt bij huisocntrole er dermate wanordelijk bij te liggen dat slapen er zo goed als onmogelijk is. De heer Boateng verklaart verder dat hij niet weet of de vrouw een vriend heeft en twijfelt er sterk aan dat ze opnieuw gehuwd is. De man wil liefst niet dat de vrouw met haar vriend/echtgenoot in zijn woning zou wonen. Nochtans stelt mevrouw zelf dat de heer B. 100% akkoord is dat haar echtgenoot bij haar komt wonen.

Verder liegt de vrouw over haar vorige huwelijken: daar waar ze stelt dat ze slechts 1 maal gehuwd was met S. G., was ze ook nog gehuwd met K. J.. Haar 3 kinderen dragen allen de naam K. maar volgens de vrouw zijn ze geboren uit een relatie met een Afrikaanse man van wie ze de naam niet kent. Ze geeft evenmin de juiste naam van haar zoon en geeft een verkeerd adres van deze laatste op.

Op basis van de bovenstaande elementen, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek, besluit het Parket van de Procureur des Konings te Mechelen dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Verder bevat het dossier geen attest van ziektekostenverzekering. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van “de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon genomen werd en in zijn hoedanigheid.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat het feit dat op de bestreden beslissing de naam van de attaché staat vermeld, niet afdoende is om te stellen dat zou kunnen nagegaan worden wie de beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RVV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeldt staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijk beslissingen genomen worden door de bevoegde personen en dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker bekritiseert het feit dat de bestreden beslissing niet ondertekend werd door de attaché, zodat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk door die persoon werd genomen.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, volstaat het dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding 'Getekend voor de Minister' evenals de naam en de functie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister. (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller niet betwist.

De bestreden beslissing werd genomen door dhr. A. H., bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y. V, attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y V als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden

beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y. V., attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Het eerste middel is ongegrond. (RvV nr. 27.248 dd. 12.05.2009)."

2.3. Verzoeker betoogt in se dat in het kader van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging verwacht mag worden dat de bestreden beslissing met de hand ondertekend werd. Slechts op die manier kan volgens verzoeker zekerheid verkregen worden over de identiteit van de auteur van de beslissing. In casu werd de beslissing niet manueel ondertekend en kan volgens verzoeker op geen enkel objectief vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij door de bevoegde persoon, namelijk een attaché getroffen werd. Volgens verzoeker kan zij evengoed getroffen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is. Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing getroffen werd door een attaché. De beslissing die geen manuele handtekening draagt, garandeert volgens verzoeker op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en van de beslissing.

2.4. De bestreden beslissing die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift bevat geen handtekening. Zij bevat onderaan de vermeldingen *"Voor de Staatssecretaris, getekend: A.H., attaché"*. Het betreft de betekende beslissing.

2.5. Geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

2.6. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

2.7. Aan de hand van de duidelijk leesbare vermeldingen die op de betekende beslissing onderaan figureren, namelijk *"Voor de Staatssecretaris, getekend: A.H., attaché"* kan verzoeker vaststellen wie de bestreden beslissing genomen heeft en in welke hoedanigheid deze persoon de beslissing genomen heeft. Verzoeker wordt aan de hand van deze vermeldingen in staat gesteld om na te gaan of de auteur van de beslissing in de vermelde hoedanigheid wel bevoegd was om de bestreden beslissing te treffen.

2.8. Mocht verzoeker daaromtrent enige twijfels hebben stond het hem vrij het administratief dossier te raadplegen. Hierin bevindt zich een *"Beslissingsformulier Gezinshereniging"* waarop de vermelding *"Weigering"* figureert, met onderaan de met een naamstempel aangebrachte naam *"Annick Huon"*, vergezeld van haar met de hand aangebrachte paraaf en de datum *"10 mei 2011"*. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een *"Beslissingsformulier familiale hergroepering"* met de vermeldingen, *"Aangemaakt door: HUON, Annick, Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial - Visa Gezinshereniging Bureau: RGF-GH: Regr. Familial - Gezinshereniging (B), Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer: 27/10/2010, Gevalideerd door: HUON, Annick Attaché Datum van voorlegging: 10/05/2011"*

Eindbekrachtiging: 10/05/2011, Beslissing Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk" gevolgd door de motivering die ook figureert op de aan verzoeker betekende beslissing.

2.9. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. Op grond van de in punt 2.8. uiteengezette vermeldingen die figureren op het "*Beslissingsformulier Gezinshereniging*" en op het "*Beslissingsformulier familiale hergroepering*" dient de Raad te concluderen dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de genaamde Annick Huon die de hoedanigheid van attaché heeft de bestreden beslissing getroffen heeft. De paraaf van voormelde ambtenaar die figureert op het "*Beslissingsformulier Gezinshereniging*" volstaat te dezen. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan verbiedt dat beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verkorte handtekening bevatten. De conclusie dat Annick Huon als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft dringt zich des te meer op aangezien uit het administratief dossier blijkt dat zij te dezen ook voorbereidende briefwisseling gevoerd heeft met het parket.

2.10. Verzoeker betwist nergens dat een attaché niet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Integendeel, verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat "*De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.*" Indien hij twijfelt aan de authenticiteit van de in punt 2.8. vermelde beslissing en er van uitgaat dat de naamstempel en de paraaf van Annick Huon door derde onbevoegde personen gebruikt werden, dient verzoeker een procedure houdende valsheid in geschrifte in te stellen. Tot bewijs van tegendeel moet worden aangenomen dat de betrokken beslissing authentiek is (cf. RvS 28 november 2005, nr. 151.771).

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker opnieuw de schending op van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, (...) van de materiële motiveringsverplichting, (...) van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.*"

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker en mevrouw C. zijn gehuwd op 21.08.2010. Dit wordt niet betwist door Dienst Vreemdelingenzaken en blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Dienst vreemdelingen zaken meent echter dat het erg ongebruikelijk is dat een vrouw huwt met een jongere man. Mevrouw C. is nl 8 jaar ouder dan haar echtgenoot.

Doch dit is geen gegronde stelling. Immers leeftijd is niet in alle culturen belangrijk. In Ghana huwen vaak vrouwen die ouder zijn dan hun echtgenoot. ERG ongebruikelijk is dit dus zeker en vast niet. Bovendien is 8 jaar niet een enorm verschil.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken dat de geboorteakte werd afgeleverd op 22.06.2010 hoewel de paspoort werd afgeleverd in maart 2010.

Voor het aanvragen van een paspoort is het een vereiste dat een geboorteakte wordt voorgelegd. Dit heeft verzoeker dan ook gedaan. • Dit was zijn origine geboorteakte. Het werd in origineel overhandigd aan de bevoegde diensten.

In het kader van de visumaanvraag moest verzoeker eveneens een geboorteakte voorleggen. Dit is hij dan ook gaan vragen bij de burgerlijke stand. Op 22.06.2010 werd hem een nieuwe geboorteakte afgeleverd.

Zijn oude geboorteakte is nog steeds in zijn bezit en kan op eerste vraag voorgelegd worden.

Voorts wordt gesteld dat er geen bewijzen van relatie worden voorgelegd noch bewijzen van de reizen die mevrouw C. maakte.

Mevrouw C. is in 2003 naar België gekomen. De eerste keer dat zij is teruggekeerd naar Ghana was in juli 2010.

Dat de foto's van hun huwelijk dan ook het ultieme bewijs is van haar reis naar Ghana.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken dat mevrouw C. tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker kent mevrouw C. al geruime tijd. Zij zijn beiden lid geweest van THE METHODIST CHURCH koor. Dat ze op het ogenblik van hun huwelijk nl op 21.08.2010 reeds 6 jaar contact had gehouden met verzoeker.

Dat dit betekent dat zij sinds haar vertrek in 2003, zes jaar lang contact hebben gehouden.

Op 26 juli 2010 is mevrouw C. naar Ghana gereisd. Aangezien zij in België voltijds werkte is zij na hun huwelijk onmiddellijk teruggekeerd naar België.

Op 21.08.2010 zijn zij gehuwd.

Een traditioneel huwelijk wordt in Ghana geregeld door de families waar zij een prijs/bruidsschat regelen voor de familie van de echtgenoot.

Het huwelijk van verzoekers was geen traditioneel huwelijk aangezien gezinshereniging niet mogelijk zou zijn.

Wie het huwelijk in casu heeft geregeld kan verschillen naargelang de vraagstelling, welke niet kan afgeleid worden uit de beslissing.

Voorts wordt de taal van hun communicatie in vraag gesteld.

Verzoeker spreekt verschillende talen. Engels, plaatselijke dialect Twi, plaatselijke dialect Ewe en plaatselijke dialect Krobo.

Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat Krobo een totaal onbekende taal is in Ghana.

Echter meer dan 1 miljoen mensen, nl 8% van de Ghanese bevolking spreekt Krobo. (zie bijlage 2)

Krobo is de taal die in en rond Accra wordt gesproken.

Dat er in Ghana meer dan 70 talen zijn kan niet betwist worden. En dat er verschillende dialecten zijn eveneens.

Verzoeker spreekt verschillende dialecten. Verzoeker die in Accra geboren is spreekt dus bijgevolg eveneens Krobo.

Dienst vreemdelingenzaken geeft dus onjuiste informatie daar zij stelt dat Krobo een onbekende taal is Ghana.

Het feit dat er geen foto's werden genomen van het huwelijksfeest is inderdaad correct daar er geen huwelijksfeest was.

Er werden enkel foto's genomen van de plechtigheid zelf. Mevrouw is kort na de trouwplechtigheid naar België gereisd. De foto's waren bijgevolg nog niet ontwikkeld.

Verzoeker wou ze dan ook zo snel mogelijk aan zijn echtgenote overmaken. Aangezien er geen vertrouwen is in de Ghanese post, werd dit niet per post overgemaakt.

Het werd meegegeven met een kennis die naar België reisde, de heer R. B., wonende te (...), 2800 Mechelen. Hij is echter zijn bagage, waar ook de foto's zaten, in de taxi vergeten.

De foto's werden dan ook opnieuw ontwikkeld en aan mevrouw bezorgd. Zij is nu wel degelijk in het bezit van de foto's en ze worden in bijlage gevoegd.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken dat zij weinig of niets kent over haar echtgenoot zelfs zijn naam niet.

Dat mevrouw eerst de naam of de voornaam heeft uitgesproken is niet van levensbelang hier. Dat er een verschil is in de uitspraak eveneens.

Ze zijn beiden afkomstig van een andere streek. Dat het dan ook vanzelfsprekend is dat er een verschil is in de uitspraak. Enkel en alleen al omwille van het feit dat ze een andere moedertaal hebben. (Krobo en Ewe)

Dat ze de laatste lettergreep van de naam anders heeft uitgesproken is dan ook geen argument om te zeggen dat ze haar echtgenoot niet kent.

Immers zij heeft WEL DEGELIJK gezegd dat de hobby van haar man zingen is. Echter dit wordt niet vermeld in de beslissing. In tegendeel er wordt gesteld dat ze geen kennis heeft omtrent de studies, HOBBY'S of vrienden.

Bovendien, het feit dat ze NU een kinderwens hebben is eveneens niet te verantwoorden.

Immers hun huwelijk hangt niet af van het feit of ze wel of niet een kinderwens hebben.

Het is dan ook niet aan dienst vreemdelingenzaken om hun huwelijk te linken aan hun kinderwens.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken dat de heer Boateng, bij wie mevrouw een kamer huurt, geen weet zou hebben van een relatie.

Verzoekster woont wel degelijk op het opgegeven adres. Haar kamer was wanordelijk op het moment van de huiscontrole, omdat zij opzoek was naar een belangrijk document. Aangezien zij 's morgens vroeg gaat werken kon zij haar kamer dan ook niet opruimen.

Bovendien is zij nu alleen en volstaat een kamer. Zij werkt en heeft een inkomen. Wanneer haar echtgenoot haar hier vervoegt kan zij zelf een appartement huren.

Het is dus niet noodzakelijk dat zij in het huis van de heer B. wonen.

Wat de namen van de kinderen betreft, ze hebben inderdaad de naam K.

Dit hangt eveneens af van de vraagstelling. Het antwoord verschilt naargelang de vraagstelling. Mevrouw C. is enkel geschoold tot graad 2, de manier waarop men met haar spreekt moet dan ook aangepast worden aan haar niveau.

Op de vraag met wie zij voordien gehuwd was, heeft zij duidelijk geantwoord: S. G. Of zij nog voor het huwelijk met S. G., gehuwd was met iemand anders, is niet gevraagd.

Bovendien is de vader van haar kinderen overleden. Dat een laaggeschoolde vrouw dan ook niet onmiddellijk de link kan leggen en de vragen beantwoorden zoals dienst vreemdelingenzaken zou willen.

Dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de visumaanvraag werd geweigerd.

Immers verzoeker en mevrouw hebben nog steeds een relatie en zijn gehuwd.

Dat de bestreden beslissing van DVZ dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien DVZ op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker bekritiseert punt voor punt de feitelijke elementen van de motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat de concrete kritiek van verzoeker geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker kritiek uit op de feitelijke vaststellingen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de visumaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd.

Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 10.05.2011, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist.

De motieven van de bestreden beslissing zijn immers gebaseerd op het advies van de procureur des Konings die een onderzoek heeft gevoerd naar het huwelijk van verzoeker.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond" (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

Verzoekers tweede middel faalt dan ook in rechte.

Verder merkt de verwerende partij op dat verzoeker thans niet dienstig stukken (waaronder foto's) kan voorleggen die niet eerder ter beoordeling werden voorgelegd aan de gemachtigde.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Tot slot stelt de verwerende partij nog vast dat verzoeker niet ontkent dat hij geen bewijs van ziektekostenverzekering heeft voorgelegd, hetgeen ook een reden uitmaakt voor de weigering van het visum.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid oordeelde aldus geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.13. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds het niet erkennen van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

2.14. Waar verzoeker kritiek uit die ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en die de Raad noopt te oordelen over het al dan niet geschon- den zijn van burgerlijke rechten, is dit onderdeel van het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

2.15. Langs de andere kant kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaan of de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging, die volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 29 september 2010, nr. 207.734). Gelet op het gestelde in de punten 2.13. en 2.14 volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van de gedane vaststellingen het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Mechelen dat een negatief advies verstrekke met betrekking tot de afgifte van het visum gezinshereniging. Het betrokken advies van 27 april 2011 bevindt zich in het administratief dossier. In wezen beperkt verzoeker zich in zijn betoog tot het geven van een uitleg voor de in de bestreden beslissing vastgestelde elementen, maar hij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staats-

secretaris kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en finaal concludeert dat de visumaanvraag geweigerd wordt. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken tonen niet aan dat het anders is. Stuk 2 heeft betrekking op één welbepaald element uit de bestreden beslissing en verzoeker toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en finaal concludeert dat de visumaanvraag geweigerd wordt. Stuk 4 betreft foto's die verzoeker niet meer kan laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat twee personen afzonderlijk of gezamenlijk in welbepaalde omstandigheden afgebeeld staan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA